

VINCENT **KLIESCH**

Námět

SEBASTIAN **FITZEK**

AURIS

THRILLER

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakémkoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Auris: Thriller v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer Knauer GmbH & Co. KG, München, 2019

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA international GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Vincent Kliesch, 2019

Design obálky © ZERO Werbeagentur, München

Motiv na obálce © FinePic s použitím motivů

ze shutterstock.com

Fotografie Vincenta Kliesche © Thomas Duffé

Fotografie Sebastiana Fitzeka © Gene Glover / Agentura

Focus

Překlad © Martina Nováková, 2022

© Nakladatelství ANAG, 2022

ISBN 978-80-7554-362-2

DEN, KDY DVAKRÁT ZEMŘEL, PRÁVĚ SOTVA ZAČAL...

Inu, tato věta sice nemá vůbec nic společného s tím, co bude vzápětí následovat, ale nechtěl jsem, abyste tuto knihu hned vztekle odhodili do kouta jenom proto, že by začínala něčím tak nudným jako „Předmluva” nebo „Jak tento thriller vznikl”. To bychom mohli na přebal rovnou napsat „Uspávací” a ne „Auris”. Což je mimochodem latinské slovo pro „ucho”. (Tohle taky není právě ten nejpoutavější úvod k thrilleru, já vím, já vím.)

Ale mám naléhavou potřebu vám sdělit, jak došlo k tomu, že Auris právě držíte v rukou. A jak to, že na přebalu jsou jména hned dvou autorů. Jedno z nich, Vincent Kliesch, zcela právem na prvním místě.

Celé to začalo výpadkem signálu. Během jízdy po A24 jsem se pokoušel telefonovat (bez obav, samozřejmě přes

handsfree) a netuším, jak je možné, že sice dokážeme s milimetrovou přesností přistát na ISS, ale nejsme schopní rozmístit vysílače tak, aby mezi nimi nevznikala hluchá místa o rozloze několika čtverečních kilometrů. Tak jako mnohokrát jindy jsem totiž svého partnera na druhém konci vedení neslyšel buď vůbec, nebo jen zkresleně jako přes megafon.

Pomyslel jsem si: „Rozhovory na dálnici jsou jen pro řečové analytiky. Pro lidi, kteří ze zakašlání podezřelého dokážou odposlouchat, jakého je pohlaví, kolik je mu let, jeho původ, vzdělání a i velikost bot.“

Okamžitě jsem si položil otázku, jestli taková profice doopravdy existují. A skutečně – forenzní fonetika je uznávanou kriminalistickou disciplínou, kterou však neovládá mnoho expertů. Toto zjištění mě přivedlo k nápadu. Ne na knihu, to musím přiznat, ale na rozhlasovou hru. (Pokud je to pro vás nemoderní, můžete tomu klidně říkat audio-play.) Protože jak lépe zprostředkovat řečového analytika než za pomoci akustického vnitřního kina, které dokáže navodit rozhlasová hra? Hlasy, zvuky, dialekty, přízvuk, atmosféra.

Protože jsem věděl, že nejsem autor rozhlasových her, zavolaal jsem někomu, kdo se v tom vyzná: Michaelu Treutlerovi, který je velké zvíře v nakladatelství Audible, jež se specializuje na audioknihy. Bylo kolem páté hodiny ráno, právě jsem jako vždy běhal (zatím se v této větě vyskytuje dvě nepravdy), ale okamžitě ho to nadchlo. (Tohle není lež, tedy myslím. Nebo to velmi dobře zahrál, když říkal: „To zní skvěle!“)

Mimochodem Michaelovi vděčím za mnohé. Byl první, kdo dal mé prvotině „Terapii“ šanci na trhu s audioknihami, když jí ještě nikdo nevěřil. A byl to on, kdo vybral Simona Jägera jako interpreta; takže hej, kdo jiný než on si zaslouží odznáček pro CEO-CFFO měsíce? (Nebo jakou to tam máš funkci.)

Vypracoval jsem materiál asi o 40 000 stránkách, jak si představuji příběh Aurise (mohlo jich být ale i jen čtyřicet, teď si nejsem úplně jistý), a Treutler se pustil do sestavování týmu pro rozhlasovou hru. Zde musím vyzdvihnout Steffena Wilhelma, jehož geniální dramaturgický čich teprve náležitě odhalil napínavou podstatu tohoto příběhu.

Paralelně s tím, jak se odvíjel vznik rozhlasové hry, jsem já, mluvka, samozřejmě nedokázal držet jazyk za zuby a všem, které to vůbec nezajímalo, jsem vykládal o story kolem Hegela a July (ano, s ypsylonem na konci místo ie, není to chyba tisku). Ten, kdo neutekl dostatečně rychle, byl můj přítel a kolega spisovatel Vincent Kliesch. Jako fandové thrillerů ho znáte, je autorem bestselleru „Čistota smrti (Die Reinheit des Todes)“. I on byl okamžitě nadšený a řekl mi, že by chtěl tenhle nápad rozhodně rozpracovat do románové podoby.

No, a tak se stalo, že výpadku signálu na dálnici A24 vděčíme hned za dva originály: za původní román a za původní rozhlasovou hru. Oba vychází z mého námětu. Na obou jsem se podílel, oba jsem piloval, konspiroval. Thriller ale napsal Vincent. Román a rozhlasová hra se nutně liší, vždyť přece mají dva rozdílné rukopisy. To z nich dělá samostatná,

nezávisle na sobě fungující díla, jak se domnívám. A pokud se vám jedno z nich nelíbí, nedávejte to za vinu mně. S tím ať se pěkně popasují ti chlápci přes audioknihy a Vincent. Pokud se ale chcete podělit o pozitivní zpětnou vazbu, pak ji samozřejmě směřujte na fitzek@sebastian-fitzek.de.

Žerty stranou (Vážně jsem napsal něco tak archaického jako „žerty stranou“? No jo, redaktor to už vyškrtne.) – myslím, že Vincent odvedl skvělou práci a já doufám, že vy budete z výsledku nadšení alespoň z poloviny tak, jako jsem se já radoval ze spolupráce s ním. Je to tvoje knížka, Vinci. Bez tebe by moje nápady na věky poletovaly mými neuspořádanými myšlenkovými pochody jen jako sbírka volných listů.

Páni. To byla ale věta. Snad budou ty následující napínavější.

To si teda piš, ty přece napsal Vincent van Kliesch. (Sorry, to jsem musel. Kvůli tomu, jak to zní. Chápete?)

Hodně dobré zábavy s Aurisem Vám přeje

Váš

Sebastian Fitzek

Sluneční světlo dopadalo z pohádkově modrého nebe na střechy domů v nově zbudované čtvrti ve Špandavě a tragédie, která se odehrávala uvnitř rodinného domu, kvůli němu působila ještě strašlivějším dojmem.

Za deště, uprostřed noci, nebo kdyby mrzlo, by se to dalo snášet snáz, pomyslel si Matthias Hegel deprimovaně, zatímco vstupoval do zásahového vozu.

V první teplý den tohoto roku, který se nyní probouzel jako příslib dlouhého šťastného léta zalitého sluncem, člověk v Berlíně neočekával zlo. Jednosměrná ulice lemovaná kaštany byla stvořena pro bezstarostně pohozená dětská kola, pro barevné popelnice sousedů třídících odpad, pro letáky přišpendlené na kůru stromů, jež

ohlašovaly konání příštího místního blešího trhu. Nikoliv však pro houf policistů, zdravotníků a fotografů, kteří vyčkávali připraveni za policejními páskami. To všechno působilo na Hegela stejně nepatřičně jako fotografie usmívající se malé dívky pod titulkem *Bylo jí jen sedm let*.

Když profesor Hegel nastoupil do zásahového vozu, psycholožka vedoucí vyjednávání zvedla pohled od laptopu, kam zaznamenávala všechny relevantní informace, které krátce předtím získala z rozhovoru s únoscem. Hegel poznal, že už s ní musel někdy pracovat, ale asi na něj neudělala žádný zvláštní dojem. Vždyť si nedokázal vybavit ani její jméno. Rozpačitě si sáhl na čelo, přičemž zjistil, že si už zase potřebuje dopřát svůj dvoutýdenní sestřih vlasů za padesát eur.

„Tak dobře, co máme?“

Policejní psycholožka sňala sluchátka z uší a unaveně se usmála. Zásah sice trval teprve dvě hodiny, ale když byly ve hře děti, připadala i ostríleným profíkům každá minuta jako věčnost.

„Podezřelý je muž, jeho identitu ještě neznáme. Vnikl do domu a v zadní části obýváku drží jako rukojmí dvě děti. Laně je osm, Jonasovi šest let.“

Specialistce se tvořily na čele krůpěje potu, i když byla klimatizace v zásahovém vozidle nastavená na optimální pracovní teplotu.

„Ty děti tam jsou s únoscem samy?“

„Ano!“

Hegel ukázal na jeden ze tří sledovacích monitorů, jež byly zabudované v dodávce bez oken. Ten ukazoval

Jakmile spatří hezkou ženu, nic ho nezastaví. Jednou ho jeho nevázaný postoj ke vztahům přivede do potíží. Tak jako jeho otce. Našeho otce...

Jula nebyla velký fanda kliše, ale musela připustit, že v rodině Ansorgeových jablko nepadlo daleko od stromu. Přičemž ona sama byla víc po matce. Mnohdy až příliš bezstarostná, raději častěji odvrátit zrak než se pořád ně podívat, v naději, že tak problémy zmizí, hlavně když se nechají na pokoji. Jen proto, aby ji pak pokaždé realita stejně dohnala. Tak jako její matka zavírala oči před zjevnými náznaky dlouholetého dvojího života svého muže, tak i Jula měla sklon k tomu, příležitostně odvrátit pohled, když by se vlastně měla dívat. Zjevná znamení ignorovat, varovné signály svého podvědomí potlačit.

Tak jako dnes.

Tak jako teď. V tento okamžik.

„Haló?“

Jula zaznamenala letmý pohyb ve tmě. Samozřejmě, že to mohl být odraz světla na secesním náhrobku s klenutou bronzovou stříškou. Nebo že by tam doopravdy byl někdo, kdo ji pozoroval? Sáhla po mobilu.

Fajn, instinkty neinstinkty, zavolám Moritzovi. Možná si jenom dělá pitomou legraci a chce mě vyděsit.

Zatímco vytáčela bratrovo číslo, uniklo Jule, že na jeden z náhrobků za ní dopadl stín. Silueta muže!

„Ahoj, tady hlasová schránka Moritze Ansorgeho. Prosím, zanechejte mi zprávu!“ Jula zvedla oči k nebi.

„Proč si, panebože, vypínáš mobil? Bojíš se, že tě budu otravovat na rande?“ Právě, když Jula chtěla telefonát

a drobní brouci byli její jedinou společností, páchlo to tu po cigaretovém kouři. Julia si opřela hlavu o desku stolu a zavřela oči, zatímco se jí v duchu neustále přehrávaly vzpomínky na události staré čtyři dny.

Trhnutí, náraz, skřípání.

Škubla sebou, jako by přepadení právě prožívala znovu, v této prokleté výslechové místnosti.

Tuk, pot, chlupy.

Ta bestie už na ni musela na hřbitově číhat. Na ni nebo na nějakou jinou ženu. Jenže to nebyla nějaká jiná žena, která byla přepadena, ale ona.

Zašustilo to, jako když nějaké velké zvíře, které číhalo na svou kořist, vyrazí ze křoví. Vůbec jsem si nedokázala uvědomit, co se děje, protože mě za mauzoleem okamžitě strhl na zem. Chtěla jsem ještě zavolat bratrovi, ale ten mi nebral telefon. Moje záda, já nevím, z ničeho nic mě začala bolet, vůbec jsem se nedokázala bránit. Ten chlap musel být obrovský, měla jsem pocit, že mě jeho odporné tělo pod sebou pohrbí jako deka. Nechutná deka z horkého, zpoceného sádla. Hnusná chlupatá deka s malým odporným ptáčkem, kterého do mě chce za každou cenu strčit.

Julia sevřela ruce v pěst, když si vybavila policistu, který ji vyslýchal jako první.

„Na sobě jste měla tuhle sukni?“

Jo, samozřejmě, že byla oblečená atraktivně. Mladá žena, kolem pětadvaceti, která na dovolené tráví hezký večer se svým starším bratrem. Co asi ten tupej, arogantní idiot ve své fešácké nažehlené uniformě čekal, jak

PODĚKOVÁNÍ

Auris je bezpochyby nejnáročnějším projektem mé dosavadní spisovatelské dráhy. Mezi prvním setkáním a hoto-
vým románem uběhly nakonec více než tři roky a celkem
pět verzí. Během této doby jsem se mohl vždy spoleh-
nout na lidi, s nimiž jsem úzce a důvěrně spolupraco-
val a bez nichž by *Auris* nikdy nevznikl. Těmto souput-
níkům bych chtěl na tomto místě poděkovat:

Mé první poděkování patří samozřejmě Sebastianu Fit-
zekovi!

Kolikrát už si asi lidé řekli na party na střešní terase:
„Co takhle podniknout něco společně...“? To, že za naši-
mi slovy pak skutečně následoval mamutí projekt *Auris*,
bylo dáno asi tím, že Sebastian měl ve správný okamžik
nápad udělat forenzního fonetika hlavní postavou série
thrillerů. A také tím, že byl přesvědčený, že já bych byl
pro tuto sérii správným autorem. A přirozeně nehodil
do placu jenom nápad a nenechal mě pak na něm dělat.

Od první až do poslední stránky doprovázel vznik knihy v těsné spolupráci se mnou a celým týmem. V debatách a během brainstormingů, které trvaly hodiny, četl každé slovo, debatoval, spolurozvíjel příběh, navrhoval změny a držel nad *Aurisem* dohled tak dlouho, až jsme byli nakonec přesvědčeni o tom, že jsme z toho příběhu dostali to nejlepší. A pokaždé měl na konferenčním stolku obrovskou mísu se sladkostmi. S mnoha úžasnými sladkostmi. Které byly znovu a znovu doplňovány. Což bylo nutné. (Vážně, je neuvěřitelné, že jsem na konci dokázal ještě projít jeho dveřmi!)

Milý Sebastiane, je privilegiem moci s tebou pracovat. Na mnoho dalších „Klitzeků“!

(Mimochodem pro autora thrillerů je to poměrně cool, že když má problémy s příběhem, může jednoduše zavolat Sebastianu Fitzekovi a zeptat se ho, jestli nemá nějaký spásný nápad. A pak někdy v budoucnu, milý Sebastiane, pak do toho příběhu dostaneme i toho ministra zahraničních věcí...)

Můj další dík směřuje k týmu u Droemerů!

Od prvního okamžiku jsem se v mém novém nakladatelství, s jeho mnoha úžasnými, milými kolegy, cítil jako doma. Moje vydavatelka Doris Jahnsenová, moje lektorka Carolin Graehlová a celý tým marketingu, prodeje, zástupců, výroby a tiskového oddělení do toho dali všechno, aby poskytli *Aurisu* optimální start.

Mnohokrát vám děkuji, milí Droemeráni, jste skvělí!

Jeho úkol: Vyslechnout lež Jeho čin: Brutální vražda Jeho status: Nevinný?

Matthias Hegel, zvaný „Auris“ (latinsky *ucho*), je forenzní fonetik. Hlas pachatele mu stačí k určení jeho původu, vzhledu a psychiky — a k odlišení pravdy od lži. S Hegelovou pomocí bylo odsouzeno mnoho zločinců. Nyní je však uznávaný profesor ve vězení za vraždu, k níž se sám přiznal.

Nicméně mladá podcasterka Julia Ansoergeová má vážné pochybnosti o jeho vině a chce objasnit justiční omyl. Když se však do Hegelova záhadného případu ponoří příliš hluboko, vystaví smrtelnému nebezpečí nejen sebe, ale i člověka, na němž jí záleží nejvíc...

Vincent Kliesch napsal tento román podle námětu Sebastiana Fitzeka: Dechberoucí napětí ze spolupráce dvou autorů bestsellerů!

Doporučená cena 399 Kč

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY